

9

YATILI DERGİSİ

SAYI

ANONİM

YATILI RUHU BURADA

HOŞ GELDİNİZ
KASIM 2023

ANONİM

HOŞ GELDİNİZ

KASIM 2023

DERGİ ADI: ANONİM

SAYI: 9 / KASIM 2023

YAYINA HAZIRLIK SORUMLU ÖĞRETMENLER: YAĞMUR GEZİCİ, ALAATTIN CEM ÖZDEMİR

YAYINA HAZIRLIK SORUMLU ÖĞRENCİLER: EVİN ÇAKMAK, MERT FUAD
KARAOSMANOĞLU, BERFE IKLİM DEMİRCİ, SENA KILCAN, ALI EGE SOLMAZ

KATKI SUNAN ÖĞRETMENLER: TUTKU KANAR

DİZGİ: ALAATTIN CEM ÖZDEMİR

FOTOĞRAFLAR VE KAPAK: DALL-E 2 YAPAY ZEKA YARDIMIYLA HAZIRLANMIŞTIR.

KASIM

İÇİNDEKİLER

1
NASIL BAŞLADIK? / ANONİM

13
YILDIZLARIN ALTINDA / MERT FUAD
KARAOSMANOĞLU

14
İKİNCİ BİR ŞANS / ALİ EGE SOLMAZ

17
MİLYAR GÖZ / BERFE İKLİM DEMİRCİ

18
BİLMEK ÜZERİNE / YAĞMUR GEZİCİ

20
GÖKYÜZÜ / SENA KILCAN

21
ZAMANI YAKALA / ALAATTİN CEM
ÖZDEMİR

22
MAVİ SONSUZLUK / MERT FUAD
KARAOSMANOĞLU

23
KÜÇÜK YILDIZ / EVİN ÇAKMAK

24
KASIM AYI / TUTKU KANAR

EDİTÖRLERDEN

Yeni bir yıla yeni bir sayıyla girerken Anonim sürecimizin heyecanını devam ettirdiğimiz için oldukça mutluyuz.

Bu sayıda yeni gelen arkadaşlarımıza paylaşacağımız gökyüzünü anlatmak istedik, onlara aynı çatı altında kalacağımız yeni arkadaşlarımıza koca bir hoş geldiniz demek istedik.

İlerleyen sayılarda görüşmek dileğiyle.

Anonim sundu.

G

üzel geçen bir yaz tatilinin ardından ikinci evimize tekrar kavuştuk. Hem de bu kavuşma anına ilk kez tanıklık eden yeni öğrencilerimizle beraber.Önümüzdeki 5 sene boyunca geçireceğimiz zamanlar için hepimiz heyecanlıyız ve yatılının kayıtlı hafızasına geçecek günlerimizin başlangıcını yapmış bulunuyoruz. Hem onlara hem de öğrencilerimize kucak dolusu bir hoşgeldin diyoruz.

Oryantasyon

Yatılının olmazsa olmazı olan oryantasyon günlerinde yeni gelen öğrencilerimiz kıyasıya bir tanışma mücadelesi yaşadı. Yeni dostluklar kazanıldı.

Bazen tanışmanın en güzel hali beraber bir iş yapmakla başlayabilir. Böyle başlamak bize iyi geldi.

Hemde bir ekip çalışması olursa işte o zaman tadı daha da farklı olur.

Dostluk sen
yanıbaşımızda
kalırsın.
Nazım Hikmet

Bazen tatlı bir rekabet başlatır
tanışmayı.

Bazense çoktan tanışmışsındır.

Güzel günü çeşitli etkinlikler, konuşmalar ve eğitimlerle geçirdik. Fakat bunların sonunda elbette ki günümüz sona ermedi. Hem güzel bir yemek hem de bando eşliğinde geleneksel meşaleli kampüs yürüyüşümüzü gerçekleştirdik.

Meşaleli kampüs turumuzdan...

Geleneksel İstanbul
turumuzda Rahmi
Koç Müzesi
gezimizin ardından
turumuza Boğaz
Turu'yla devam
ettik.

Kadıköy
gezimiz, duvar
boyama
etkinliğimiz
ve müzik
dinletimizden.

...

Java, Tarçın ve Çakıl

Patili dostlarımızla her anımız çok güzeldi.

YATILIDA SPOR

YATILI KURULU SEÇİMLERİ

Yatılı kurul seçimleri büyük bir heyecan ve propaganda faaliyetleriyle geçti. Kazanan bütün yatılı oldu. Tüm adaylarımıza teşekkür ederiz.

YILDIZLARIN ALTINDA

Yıldızların altında hissettiği huzur, ona yeniden odaklanma fırsatı sunuyordu. Bir yıldız kaydığında, yürekte bir dilekte bulundu.

Bir yaz gecesı, küçük bir kasabanın sakin sokaklarında, yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Kasaba, sessizlik ve huzur içinde uyuyor gibiydi.

Ancak bu gece birkaç insanın hayatının dönüm noktası olacaktı. Alice, kasabanın yerel kütüphanesinin bahçesinde oturuyordu. Yıldızların altında oturmayı her zaman sevmiştı. Bu onun için bir tür terapi gibiydi. İyi bir kitap ve sessizlik, onun için mükemmel bir geceydi. Ancak bu gece farklıydı. Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve bir yıldız kaydığını gördü. Bir dilek tutma fırsatı yakalamıştı. Dileğini sessizce söyledi, umutla yıldızın kayışını izledi. Aynı anda, kasabanın diğer tarafında, James adında genç bir adam, yıldızları izlemek için arabasının üstüne çıkmıştı. James, iş stresi ve hayatın karmaşıklığından kaçmak istemişti. Yıldızların altında hissettiği huzur, ona yeniden odaklanma fırsatı sunuyordu. Bir yıldız kaydığında, yürekte bir dilekte bulundu. Alice ve James, aynı yıldızın altında, bilmeden aynı dileği demişlerdi. İkisi de mutlu bir gelecek ve gerçek aşk arzuluyordu. Ancak bu gece, yıldızlar, sadece dileklerini değil, aynı zamanda birbirlerini de fark etmişlerdi.

Ertesi gün, Alice kütüphaneye gittiğinde, James'i orada otururken buldu. İkisi de birbirlerini daha önce hiç görmemişti, ancak bir gariplik vardı. İkisi de aynı yıldızların altında dilek tutmuştu, ve bu tesadüf onları bir araya getirmişti. Başta utangaç bir şekilde sohbet ettiler, ardından geçmişleri, hedefleri ve hayalleri hakkında daha fazla konuşmaya başladılar. İkimizin de dileği aynıydı, gerçek aşk ve mutlu bir gelecekti. Belki de bu tesadüf, onların birbirlerini bulmalarının işaretiydi. Alice ve James, kasabanın parkındaki bir bankta oturup yıldızları izlerken, birbirlerine daha fazla yaklaştılar. Gece boyunca, samimi sohbetler ve içten gülüşler paylaştılar. İkisi de birbirlerinin dileği olduğunu fark etti ve belki de bu, yıldızlar tarafından gönderilen bir armağandı. Zaman içinde, Alice ve James birbirlerine aşık oldular. Yıldızların altında başlayan bu hikaye, gerçek aşkla dolu bir hayata dönüşmüştü. İkisi de, bir yaz gecesı, yıldızların altında, hayatlarının dönüm noktasını bulmuşlardı. Ve böylece, kasabanın sessiz sokaklarından yükselen sevgi dolu bir hikaye, yıldızlar arasında yazılmıştır. İkisi de, artık yıldızlar altında otururken, birbirlerinin kollarında olmanın tadını çıkarıyorlardı.

İKİNCİ BİR ŞANS

Gecenin körüydü. Gözlerini açtı. Saate baktı. Saat dörttü. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Ayağa kalktı. Esnerken masasına göz attı ve ne kadar işi olduğunu hatırladı. Bitmiyordu işleri. Bıkkın bir ruh hali ile mutfığa gitti ve kendine bir bardak kahve koydu. “Yarım yamalak uyumaktansa işlerimin başına geçmem daha iyi olur.” diye düşünerek masasına oturdu. Masasının üzerindeki kâğıt yığını bir dağ gibi duruyordu. Masasını çalışılır kılabilmek için kendine bir alan oluşturdu. Masanın üzerinde gereksiz duran kâğıtları çöpe atmaya gittiğinde çöp kutusunun dolu olduğunu fark etti. İsteksizce dışarı çıktı ve çöp poşetini bidona attı. Evine dönerken gökyüzüne baktı ve uzun süreden beri gökyüzünü bu kadar güzel görmediğini hatırladı. Yaşadığı yer şehir merkezinin dışında bir yerdi bu nedenle gökyüzünden bulut eksik olmazdı. Hava sürekli kapalı olurdu. Adam ani bir biçimde bir büyüün etkisinden kurtulmuşçasına gözlerini gökyüzünden çekip evine yürümeye devam etti. İçinden, “Ne yapıyorsun yolun ortasında durup gökyüzüne bakarak? Daha yapacağın çok iş var ve sen pırıltılı gökyüzüne bakıyorsun.

ALİ EGE SOLMAZ

“Bakmak senin işlerini kolaylaştırmayacak.” dedi. Evinin kapısını açtı ve odasına gitti. Ardından, kapıyı biraz sert kapatmış olmalı ki kapının yanındaki dolap sallandı ve üstüne düzensiz şekilde koyulmuş olan kutular deprem olmuşçasına sallandı. İlk başta düşecek diye düşündü ancak kutuların yeniden sabitlendiği kanaatiyle dikkatini oradan uzaklaştırdı. Bunun bir hata olduğunu kısa bir süre sonra kutuların kafasına düşmesi ile fark etti. Acıyla küfretti ve kutuların dağınık durumuna sinirlenerek baktı. Bir süre yerinde kalıp sakinleşmeye çalıştı ve dağınık kutuları toplamaya başladı. Bu sırada kutulardan birinin içindekiler dikkatini çekti. Bu kutuya yaklaştı ve içinden dökülenlere göz attı. İlk başta ne olduklarını anlayamadı ama biraz daha inceledikten sonra kutunun içinden dökülenlerin ne olduğunun farkına vardı. Uzun süredir görmediği, çok uzakta olan, neredeyse unuttuğu ailesi ve arkadaşlarından kalan eşyalar vardı: fotoğraflar, mektuplar, notlar, hediyeler... Bunların hepsi aklına güzel anılar getiriyordu. Ancak bu anılar ona ince bir perde arkasındaymış hissini veriyordu.

Bu perdenin arkasını tam olarak göremiyordu, hatırlayamıyordu. Bir süre sonra aklı, bitirilmesi gereken işlerine kaydı ve yerinden kalkarak “Ne yaptığını sanıyorsun seni ahmak! Bu gereksiz anıları hatırlamak şu anda ne işine yarayacak? Geçmiş geçmişte kaldı. Bitirmen gereken işler varken bunlarla kafanı yormak sana ne fayda sağlayacak!” diyerek kağıtlarla dolu masasına yöneldi. Bıkkın bir biçimde yarına bitirilmesi gereken raporun başına oturdu.

Bir bomba patlayacakmış gibi ses çıkaran sinir bozucu alarminin sesi kulaklarında çınlıyordu. Gözlerini açtı ve telaşla ayağa kalktı. Saate baktığında masasında uyuyakaldığını fark etti. En yaptığını anımsadığı şeyin, yarına bitmesi (yani bugün) gereken projesi üzerine çalıştığıydı. “Tam uyumaman gereken vakitte nasıl uyursun sen!” diye yakındı ve aceleyle dosyalarını ve kağıtlarını çantasına tıktırdı, üstünü giyindi. İşe yetişmesi için az zamanı kalmıştı o nedenle çabuk hazırlanmalıydı. Kendine saçma sapan bir kahvaltı hazırladı ve doğru düzgün sindiremeden bitirdi. Anahtarlarını cebine attı ve ceketini giydi. Kapısını kapatarak merdivenlerden hızlıca indi. Apartmandan dışarı çıktığı anda hatırladı arabasını uzak bir yere park ettiğini. Dün gece apartmanının etrafındaki tüm park yerleri dolmuştu o nedenle birkaç sokak öteye park etmek zorunda kalmıştı. Eğer sokakta yalnız olsaydı avazı çıktığı kadar bağırıacaktı. Hiç zaman kaybetmeden arabasını park ettiği yere koşmaya başladı. Etrafına bakmadan sadece hedefine ulaşmaya odaklanmıştı ve dikkatsizce yollardan karşıya geçiyordu. Yollardan geçerken birçok kez korna sesi duydu ama bunları umursamadı. Arabasını park ettiği yere yaklaşmışken bir anda “Küt!” diye yüksek bir ses duydu ve ardından kulaklarında çınladığını hissetti. Havada süzülmeğe başlamıştı, kendisine hızla giden bir arabanın kendisine çarptığı kanısına vardı. Ancak garip bir durum vardı. Kendisinin ölebileceğinin farkındaydı ancak şu anda hiçbir şey hissetmiyordu, sadece havada süzülüyordu. Vücudunu hareket ettiremiyordu ve etrafındaki her şey yavaşlamış gibi duruyordu. Ancak bilinci normal akışındaymış gibi işlemeye devam ediyordu. Gözleri açıldı ve yüzü gökyüzüne doğru bakıyordu. Bir süre daha bu durumda kaldı sonra kendisini hiçbir zaman olmadığı kadar huzurlu hissetti. Yapması gerekenler aklından çıkmıştı, sürekli gökyüzüne bakıyordu. Uzun süredir gökyüzüne bakmamıştı ve baktıkça kendini daha da huzurlu hissediyordu. Bu derin huzurun içindeyken bir anda aklına sabah bulduğu o kutu geldi ve çok hüznüldü. Geçmişini hatırladı ve tüm geride bıraktıklarını. “Ölmeden önce keşke son bir defa o kutuya bakabilseydim.” diye aklından geçirdi. Ailesini, arkadaşlarını, evini ve tüm sevdiklerini geride bırakmıştı. Peki ne pahasına? Ortaokul zamanlarından beri dünyada çok büyük bir etki bırakmak istiyordu. Lisede kendini tamamen çok iyi bir üniversiteye girmeye hazırladı ve istediği üniversiteye girdi. Tüm bu zaman boyunca annesi ve babası ona kendisini çok zorlamamasını, hayatı biraz da akışına bırakmasını söylemişlerdi. Ancak o, bunları duymazdan geldi. Şimdiyse pişmandı. İşini yaparken kendini mutlu hissetmiyordu. Etrafında sevdiği insanlar yoktu, yalnızdı. Yardım alabileceği, duygularını dökebileceği kimsesi yoktu. Annesi ve babası, onun her zaman yanında olacaklarını ona söylüyorlardı. İlk doğum gününü hatırladı. Köpeklerini aldığı zamanı hatırladı Okula başladığı ilk günü hatırladı. Bir anda onları çok özlediğini fark etti. Tüm ailesini ve arkadaşlarını... Arkadaşları... Onlar, bu hayatta sahip olabileceği en iyi arkadaşlardı. Onlarla birlikte yapmadığı şey kalmamıştı. Oturdıkları mahallenin altını üstüne getirmişlerdi.

Mahallenin çöplüğünde toplanıp yaptıkları toplantılar, sokaklarda yarattıkları oyunlar... Anılarının pek çoğu gözünün önünden geçti. En sonunda “Ne kadar da güzel hayatım varmış be! Ne kadar mutlu, sevgi dolu, huzurlu... Ama hepsini yalnızlıkla dolu bir hayat için geride bıraktın.” diyerek geçmişinin güzelliğinin farkına vardı. Tüm bunlar aklından geçerken hala havada süzülüyordu. Ancak artık kendini hazır hissediyordu. Ölümün soğuk kollarına atılmaya hazırdı. Bir anda etrafının yeniden hızlandığını ve her yerin kararmaya başladığını fark etti. Ardından, karanlık ve derin bir sessizlik...

Uzun bir uykudan uyanmış gibi hissediyordu kendini, huzurlu bir uykudan... Gözlerini açtığı anda beyaz bir ışık kamaştırdı gözlerini. Nerede olduğunu ilk başta anlayamadı ancak tahmini, öldüğü ve bir sonraki hayatına başladığı yönündeydi. Gözleri, gelen ışığa alışmaya başladı ve gözlerini tam olarak açabildi. Etrafına baktı ve kafası karıştı. Bir hastane odasında olduğunu fark etti. Koluna serum bağlanmış ve vücudunun bazı yerleri bandajla sarılıydı. Ancak hala, bulunduğu duruma anlam veremiyordu. Yoldan aceleyle karşıya geçerken hızla gelen bir arabanın çarpmasıyla öleceğini düşünmüştü. Yattığı yatakta doğruldu ve dışarı baktı. Gökyüzü yine masmavi ve açıktı. Aynı öldüğünü zannettiği sırada derin düşüncelere dalması gibi. Kapının çalmasıyla düşüncelerinden koptu ve gözleri kapıya yöneldi. Kapıdan giren, bir hemşireydi. Güler yüzlü bir şekilde ona baktı ve “Görüyorum ki uyandınız, keyfiniz yerinde görünüyor. Son iki gündür baygın durumdaydınız ve hayatta kalmanız için size her türlü müdahale yapıldı.” dedi. Hemşireye bakarak ona teşekkür etti ve ardından hemşire odadan çıktı. Kendini çok şanslı hissediyordu. Sanki hayat ona ikinci bir şans vermiş gibiydi; ailesine, arkadaşlarına dönmeye çok hevesliydi. Kendisinin mutlu olacak şekilde ve sevdiği insanlarla birlikte olacağı bir yaşamı yaratmak amacıyla hayatına yeniden başlayacaktı. Yüzünü gökyüzüne doğru çevirerek geleceğine umutla baktı.

MİLYAR GÖZ

Karalar çöküyor
gözlere
Patlarken tüfekler
Gök yağıyor
göğün üstüne
Gözyaşları yeşeriyor
topraklarda
Kandan güller,
filizleniyor bağrında
dünyamın

Mavi
Kirlenmiş bir mavi
Herkesin
aynı zamanda
hiç kimsenin

Ötesi yok
Kimse kaçmayacak

Sadece
Bir gökyüzü
ve
milyar göz

Gülmek yasak
Yıldızlar sönüyor

Çocukları duyuyorum
kuşları soruyorlar

BİLMEK ÜZERİNE

Bir an var hatırlıyorum.
Bir an var gözlerimi kapadığımda,
Hatırimda kalan.
Göge yükseltip başımı,
Bir anlık o ferah farkındalıkla,
Küçücüğüz işte bu kadar dediğim.
İtalya' nın Trieste şehrindeki sokaklarda
yürürken öyle iyi hatırlıyorum ki o anı,
başımı kaldırdığımda gördüğüm gökyüzünü,
o kocaman dünyayı ve bizim ne kadar küçük
olduğumuzu. Küçücüğüz. İşte, bu kadarız.
Bilmediğimiz milyonlarca hayat, milyonlarca
sokak var ve biz içinde yürüyüp durduğumuz
yolları tek yol zannediyoruz. Hep bildiğimiz
ya da bildiğimizi sandığımız yollardan
yürdüğümüz için mi bilmiyorum ama bir
kez çıktığım o bilinmezlik yolculuğunda en
büyük hazinem bu
oldu benim. Nasıl bir keşif! Belki de
narsisistik bir kırılma. İnsan oluyor oluşun
muazzam hafifliği ve küçüklüğü. Belki de
öğrenmemiz gereken ilk şey; bildiğimizi
zannettiğimiz bu kocaman hayattaki
küçüklüğümüz.

YAĞMUR GEZİCİ

O güne kadar yaşanmış yirmi üç yıllık
öykümde hiç böyle bir şimdi ve burada hali
yaşamamıştım. Sonrasında bıraktığı iz,
ihtiyaç duyduğumda dönüp baktığım bir
anıya bıraktı yerini. Bir nefes alma hali.
Özgürlük kimi zaman terasta içilen bir fincan
kahve, kimi zaman göge kaldırıp başını derin
bir nefes alabilmek. Yadsımadan görmeye
cesaret edebilmek belki de güneşin parlak
ışığını. Göğün sonsuzluğunda her yeni günün
vadettiği bir umut. Kendi yolunu arayan
birine ne söylemek istersiniz? Ben teğet
geçtiği anların farkındalığıyla başını göge
uzatmasını temenni ederim. Yaşamda pek
çok ihtimal var ve pek çok seçim. Böyle
zamanlarda her şeyi bildiğini iddia eden
birine, yalnızca başını yukarı kaldırmasını
söyleyebilirim. -Ben- sandığımız şey bir
yanılsamayken, etrafımızda olan bitenden ne
kadar çok eminiz öyle değil mi? Şu cümlelere
bir göz atalım: “Ben kendimi tanıyorum.”
“Ben nelerden hoşlandığımı biliyorum.” “
“Ben hayatı gözlüyorum.”

İnsan doğası gereği -ben-i merkeze alan bir yapıya sahip. Küçük bir bebekken gözlerimizi dünyaya açtığımız perdede, yalnız -ben- ve benim ihtiyaçlarım önemliken kişilik örüntümüz gelişirken ötekiye dair bir kapı aralanır. Bir kardeşe sahip olmak ötekinin varlığını gözetebilmeyi pekiştirir. Bakım verenlerimizle kurduğumuz ilişkide, kardeşlerimizle olan ilişki örüntümüzde benden öte bir ötekinin var olduğu bilgisiyle yüzleşiriz. Bu yüzleşme önemli bir kırılmadır çünkü beni ararken kendimi yalnızca bir ötekinde, bir ötekiyle kurduğum ilişkide tanıyabiliyor oluşuma büyük bir vurgudur. Bu yüzdendir ki insan; kurduğu ilişkide yetişir, gelişir ve hatta iyileşir. Her ilişki bize bir ayna tutar, bildiğimizi zannettiğimiz yerden çıkabilmemiz için. Bu sebeple küçük yaşlarda her şeyi bildiğimizi varsaydığımız şema, yerini soru işaretlerine bırakır. Yaş aldıkça insan, kendisiyle ve çevresiyle kurduğu ilişkide her geçen gün daha az şey bildiğini fark eder. Tüm “biliyorum” halleri yerini daha çok “bilmiyorum” a bırakır. Bildiğini varsaydığım özne, gün geceye kavuşurken dönüşür. Kişinin öğrenme yetisindeki en büyük bariyerlerden biri de budur aslında. Bilme kudreti; çeşitliliği, hayatın renklerini ve öğrenme potansiyelimizi daraltır. Sıg sularda yüzmek, denizin sonsuzluğunu görebilmekten uzaklaştırır. Biri hakkında bildiğimizi varsaydığımız şeyler onu tanımamızı engeller. Bildiğimizi varsaydığımız şeyler -beni- görmemizi engeller. Bu görme biçimleri, çoğunlukla bir yolculukla başlar. “All great literature is one of two stories; a man goes on a journey or a stranger comes to town.” – Tolstoy

Ya da bildiğimiz yerlerden uzaklaştığımız anlarda. ☺ Fakat hayata puslu bir gözlükle bakmayı seçmediğimiz bir olasılıkta bu uyanış, başımızı gökyüzüne kaldırdığımız anda başlar ve perde aralanır.

Bizim bu yıl yolumuz, uzanıp gökyüzünün mavisıyla huzura kavuştuğumuz ve dolu dolu “nefes aldım” dediğimiz an kadar ferah, gökkuşağının eşsiz renklerinde mucizelere inandığımız bir an kadar keyif dolu olsun!

Okuduğumda oldukça etkilendiğim orijinali “Maintenant je Sais” olan Jean Gabin’ den birkaç mısra paylaşmak isterim;

*Başlangıçtı, ilkbahardı,
Fakat ne zaman 18 yaşıma geldim.
Biliyorum dedim, bu defa biliyorum.*

*Ve bugün dönüp baktığımda,
Bolca mekik dokuduğum dünyaya bakıyorum,
Ve hala nasıl döndüğünü bilmiyorum.*

*Tüm gençliğim boyunca, biliyorum demek istedim.
Ne var ki ne kadar çok aradıysam o kadar az
biliyordum.*

Saat 60'a geldi.

*Bense hala penceredeyim, bakıyorum ve
sorguluyorum.*

*Şimdi biliyorum, hiçbir zaman bilinmediğini
biliyorum.*

Hayat, aşk, para, arkadaşlar ve güller,

Hiçbir şeyin gürültüsünü ve rengini bilemezsin.

Tüm bildiğim bu

Ama bunu biliyorum...

Bir uçan balon olsam ne kadar yükselirim,
neresi olur evim?
Belki evlerin o soğuk tavanları olur yuvam,
ya da eve gidemeden ellerden kayıp giderim,
tıpkı düşler gibi,
ve kayan yıldızlar.

Fakat ben merak ederim,
ellerimden kayıp giden hayallerim
kayan yıldızlarla geri gelirler mi
ya da gökyüzünde kaybolup giderler mi
tıpkı bir uçan balon gibi

Ben o uçan balon olmak istemem
Kayıp gitmek istemem ben,
çocukların gözündeki ışıltıyı söndürmek istemem
Ben hep o balonlara uzaktan bakan,
imrenen çocukların balonu olmak isterim
Ben o çocukları kollarından tutup gökyüzüne çıkarmak isterim
Bütün “insan”lara ufacık noktalar gibi bakmak isterim
küçümsedikleri o çocuklar,
kendilerini küçümseyenlere
benimle gökyüzünden baksın isterim

Ben çok şey isterim
İsterim ki tüm çocuklar mutlu olsun,
tüm “insan”lar insan olsun,
isterim ki kayan yıldızlarla
o küçücük ellerden kayıp giden hayaller
geri dönsün

Ben bir uçan balon olup
gökyüzüne yükselmek isterim
Gökyüzü yeri süzer,
ve bütün o dolu maviliğin arasında bana da bir yer bulur
Alır beni,
şefkatle,
hiç kucaklanmadığım gibi sarılır bana,
tüm maviliğini akıtır her bir zerreme,
mutluluğun gözyaşlarıyla yıkanırım.
Artık küçük bir çocuk kadar masum,
ve bir melek gibi beyaz olurum.
İşte o zaman yuvamı bulurum,
çünkü ben yerden ve “insan”lardan çok uzak uçan
o uçan balonum.

ZAMANI YAKALA

ALAATTİN CEM ÖZDEMİR

Proust'un anlatısını anlatmaktan, konuşmaktan, okumaktan vazgeçemiyorum. Bir gün Proust çay ile beraber tükettiği bir madleni çocukluğunda evlerinin hizmetçisi Françoise'in yaptığı çay ve annesinin kendisine aldığı madlenlerle özdeşleştiriyor ve bu tatla beraber geçmişe dair bir şeyleri hatırlamaya başlıyor.

Proust'un bu deneyimi aslında bize çok önemli şeyler sunmaktadır. Şöyle ki yaşadığımız hayatta bazen önemsiz olarak görebileceğimiz şeylerin gelecekte ne kadar değerli olabileceğini bilemeyeceğimiz gibi. An içerisinde kaybolmuşken ve yediğimiz, içtiğimiz, konuştuğumuz, güldüğümüz birçok şeyin tadını o an içerisinde kaybedebiliyoruz. Sadece kaybetmekle de kalmayıp o tadın farkına bile varamayabiliyoruz. Çünkü basit ve önemsiz gözükebiliyor.

Öğrencilik ve yatılılık deneyimimizin her anında Proust deneyimi yakalamaya çalışmak çok önemli çünkü hayatımızda belki bir madleni tekrar yiyebilme şansına erişebileceğiz ama bu öğrencilik zamanları, yatılılık zamanları bir ihtimal tekrar yaşanacak olsa da şu an ki tadıyla asla ve asla yaşanmayacak. O yüzden anın tadını çıkarabilmek, tat alabilmek, duyumsanmasa da onu hissetmeye çalışmak kısaca zamanı yakalamak çok önemli.

Bu akşam yemekhanede yiyeceğin yemek senin için sıradan olabilir. Yarın yiyeceğin de aynı şekilde. Ama kısıtlı bir birlikteliğe sahip olduğumuz bu ortamda sonsuz birliğe sahip olabilmenin en büyük yolunun o yemek anını sıradanlaşmaktan çıkarmak olduğunu, bir daha geri gelmeyecek çok değerli bir gün olarak bakılması gerektiğini savunuyorum. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Yıllar yıllar geçtikten sonra dönüp arkamıza baktığımızda yakalanmış, yetişilmiş zamanın kattıkları deneyimle hayata devam edebilmek, o madlen tadının her daim ağızımızda bir yerlerde yer edeceğinin de en büyük taahhüdü olacaktır.

MERT FUAD
KARAOSMANOĞLU

MAVİ SONSUZLUK

Gökyüzü mavi sonsuzlukla
kaplı,
Rüyalarımızı süsleyen bu
mavilik.
Bir serüvenin başlangıcı
gibi,
Gözlerimiz oraya kayar,
içine dalarken.

Gökyüzü derin bir hüznü
barındırır,
Yıldızlarla dolu bu sonsuz
deniz.
Bir öykü anlatır her yıldız,
Ve biz, onları dinleriz
sessizce.

Bir uçurtmanın özgürlüğü
gibi,
Mavi sonsuzluk
kanatlarımızın altında.
Rüyalarımızı uçurur bizi
yükseklere,
Hayallerimizi
gerçekleştirmenin anahtarı.

Mavi sonsuzluğun büyüyle
sarar bizi,
Işıklı dolu bu derinlikler.
Gözlerimizden akan yaşlarla
dolu olsa da,
Gökyüzü bize umut verir
her zaman.

Mavi sonsuzluk, hayatın
kendisi gibidir,
Bir döngü gibi, bir
sonsuzluk gibi.
Bir gün sona erebilir belki
de,
Ama ruhumuzda hep yaşar,
daima.

Gökyüzü, mavi sonsuzluğun
simgesi,
Bize her gün bir hediye, bir
armağandır.
Bakarken yukarıya,
hissederiz içimizde,
Mavi sonsuzluğun
büyüsünü ve güzelliğini.

Mavi sonsuzluk,
gönlümüzdeki özlemi temsil
eder,
Ulaşılmaz gibi görünse de,
Ona bakarken, içimizdeki
umudu canlandırır,
Ve hayatın anlamını
hatırlatır bize her seferinde.

KÜÇÜK YILDIZ

Küçük bir yıldız yaşırdı bilinmeyen galaksilerin rüyalarında,
Ansızın çarpan yüzsüz meteorların arasında bekliyordu ısıldamayı
Ancak bir yandan da merak ediyordu, bu sorgulanması yasak karanlık yolculuk,
Kimin rehberinde, adaletin el feneri olmadan sürdürülüyordu?
Ama öyle denmişti, parlamaktı tek işlevi.

Bekliyordu küçük yıldız, kanatları kırık beyaz bir güvercinin ulaşmasını
Biliyordu, diğer yıldızların eşsiz, tekdüze parlaklıklardan bulamıyordu yolunu
Ya da yalnızca gözü boyanmıştı böbürlenmiş güneşin aldatıcı ışınları arasında
Asil gökyüzünün güzelliğini bile gölgelemek tek gayesi olan
Ama öyle denmişti, parlamaktı tek işlevi.

Biliyordu küçük yıldız, o da en az masum bir kum tanesi,
Melodilerin içindeki renk cümbürtüsünden bir nota,
Ya da kayıp iletişim diyarından soylu bir kelime kadar değerliydi,
Ebedi karanlıkta, değeri bilinmeyen sayısız noktalardan biri olmaya daha ne kadar devam edecekti?
Ama öyle denmişti, parlamaktı tek işlevi.

Peki ya değilse, parlamak tek işlevi?

Küçük yıldız verdi kararını ansızın, güneşin öldürücü yargılarına karşın,
Artık kibirli gözler önünde umursanmadan parlamakla yetinen bir yıldız değil,
Umutla, arkasında cesaretin asil izlerini gökte bırakarak hayatlara kayan bir yıldız olacaktı,
Ne de olsa yıldızlar parlamak için değil, uğruna yanmak için var olmuşlardır...

KASIM AYI

Tutku Kanar

·24 Kasım 1859'da Charles Darwin'in "Türlerin Kökeni" adlı çalışması yayımlandı.

·13 Kasım 1885'te Bulgaristan Prensiği ile Sırbistan arasında Sırp-Bulgar Savaşı başladı.

·2 Kasım 1917'de Filistin'de Yahudilere yurt verilmesini öngören Balfour Deklarasyonu yayınlandı.

·1 Kasım 1922'de 623 yıl süren Osmanlı saltanatı, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kararıyla sona erdi.

·18 Kasım 1928'de Walt Disney'in yarattığı çizgi film Mickey Mouse'un ilk gösterimi yapıldı.

·9 Kasım 1938'de Kristal Gece ismiyle anılan hadise gerçekleşti. Bu hadisede, Berlin'de 7 bin Yahudi dükkânı yağmalandı, yüzlerce sinagog ateşe verildi, çok sayıda Yahudi öldürüldü.

·10 Kasım 1938'de Gazi Mustafa Kemal Atatürk hayatını kaybetti.

·4 Kasım 1950'de İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi kabul edildi.

·22 Kasım 1963'te Amerika Birleşik Devletleri başkanı John F. Kennedy, Dallas'ta öldürüldü.

·15 Kasım 1983'te Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kuruldu.

·19 Kasım 1988'de Pakistan'da başbakan seçilen Benazir Butto, Müslüman bir ülkenin ilk kadın başbakanı oldu.

·20 Kasım 1989'da Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi kabul edildi.

·6 Kasım 1991'de Sovyetler Birliği gizli servisi KGB resmen kaldırıldı.

·22 Kasım 2005'te Angela Merkel, Almanya'nın ilk kadın şansölyesi oldu.

